

Προβλεπόμενες Δολοφονίες

Άλλοι τέσσερις εργαζόμενοι νεκροί. Στις στατιστικές άλλα τέσσερα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα. Στις στατιστικές μόνο. Γιατί τα Μέσα Ενημέρωσης απαξιώνονται να ασχοληθούν με το ζήτημα. Γιατί; Γιατί τα Μέσα που διψάνε για σκάνδαλα, βία, αίμα, κλπ απαξιώνουν;

Υποστηρίζουμε ότι απαξιώνουν να ασχοληθούν για τον ίδιο λόγο που οι νεκροί στην εργασία βαφτίζονται «ατυχήματα». Για τον ίδιο λόγο που αυτοί που για να ζήσουν πρέπει να πουλάνε την εργατική τους δύναμη είναι έρμαιο των διαθέσεων και των σκοπών του «εργοδότη» και του κλεισίματος του ματιού των «επιθεωρήσεων εργασίας».

Γιατί οι συνθήκες εργασίας που όλοι ξέρουμε: τα ελλιπή μέτρα ασφαλείας για να μην αυξηθεί το κόστος, οι αναγκαστικές υπερωρίες που οδηγούν στη χαλάρωση της προσοχής, η εντατικοποίηση στη δουλειά που αυξάνει το κέρδος, η πρόσληψη ενός ανειδίκευτου σε πόστο ειδικευμένου για να μην αυξηθεί το κόστος άρα να αυξηθεί το κέρδος, η ανάγκη που έχει ο εργαζόμενος από τον «εργοδότη» για να μπορεί να συνεχίσει να πουλιέται για να ζει, όλα αυτά έχουν ένα «ηθικό αυτουργό». Την επιδίωξη του μεγαλύτερου κέρδους.

Παρόλο που όλοι ακούμε στους χώρους δουλειάς, πολλές φορές, ότι «έφταιγε» ο εργάτης που δεν πρόσεξε, η πραγματικότητα είναι άλλη.

«Πατούσε σε ένα μαδέρι, αλλά βιαζόταν γι' αυτό έφυγε στο κενό» λένε πολλές φορές... Σκέψου όμως: « Πατούσε σε ένα μαδέρι αλλά δεν είχε κουραστή». Σκέψου όμως: « πατούσε σε ένα μαδέρι μετά από δέκα ώρες δουλειά και ήθελε να τελειώνει». Μπορείς να σκεφτείς και άλλες περιπτώσεις όπου το κόστος των μέτρων ασφαλείας, το κόστος που έχουν ειδικευμένοι εργαζόμενοι και η Ιερή Αρχή του περισσότερου κέρδους σπρώχνουν τους εργοδότες να μην πληρώνουν για μέτρα ασφαλείας και να προσλαμβάνουν ανειδίκευτους για όλες τις δουλειές στη θέση ειδικευμένων. Επίσης αυτά λέγονται συμπίεση του κόστους εργασίας, αύξηση της ανταγωνιστικότητας και σε αυτό μας καλούν να συμφωνήσουμε «για να πάει η Ελλάδα μπροστά».

Ας πέσουν οι μάσκες που βάζουν οι «ουδέτερες» λέξεις. Πώς λέμε «τον βρήκε το μοιραίο» αντί να πούμε «πέθανε», έτσι λέμε ατύχημα ενώ οι συνθήκες δουλειάς το κάνουν δολοφονία αναμενόμενη. Δεν είναι μεγάλα λόγια και υπερβολές. Στην Ελλάδα **αναμένονται 100 – 120 θανατηφόρα «ατυχήματα»** το χρόνο, **προδιαγεγραμμένοι θάνατοι**. Οι στατιστικοί το ξέρουν αυτό, όπως ξέρουν επίσης ότι κάθε 15 λεπτά συμβαίνει ένα μη – θανατηφόρο «ατύχημα». Όλοι **προβλέπουν** ένα αναμενόμενο μέγεθος εργατικών «ατυχημάτων» και θανάτων που εξαρτάται από την ένταση της εργασίας, τις υπερωρίες που οδηγούν στη κόπωση, τα μέτρα ασφαλείας.

Δολοφονία αναμενόμενη σημαίνει ότι όλοι οι εργοδότες μας ξέρουν, όσο και να μην θέλουν, ότι κάποιος μπορεί να πέσει, να πλακωθεί, να κοπεί κλπ. αλλά κανείς δεν παίρνει τα αναγκαία μέτρα γι' αυτό. Θα αύξανε το κόστος άρα θα μείωνε τα κέρδη.

Άλλωστε ποιος θα τους ελέγξει. Οι ελεγκτικοί μηχανισμοί ή αδυνατούν λόγω έλλειψης προσωπικού (γιατί το Δημόσιο δεν πρέπει να κάνει έξοδα) ή

δεν τους ενδιαφέρει. Αυτό που ενδιαφέρει είναι η με κάθε τρόπο αύξηση της ανταγωνιστικότητας, δηλαδή στις παρούσες συνθήκες η αύξηση της εντατικοποίησης.

Σε ρώτησε κανένας αν κινδύνεψες στη δουλειά σου σήμερα; Δεν θα ρωτήσει κανείς αν έσπασες πόδι αύριο ή σε πλάκωσε ένα μηχανήμα. Θα καταχωρηθείς ως ένας αναμενόμενος αριθμός. Κανένα Μέσο δεν θα ασχοληθεί, πέρα από ελάχιστες περιπτώσεις, γιατί αυτό που ενδιαφέρει σήμερα είναι η αξιοσέβαστη επιχειρηματική τάξη να βρίσκει φθηνούς, ελαστικούς και πρόθυμους εργαζόμενους για ό,τι προκύψει. Δεν μπορούμε να καταγγέλλουμε τους στυλοβάτες τους Έθνους, αυτούς που μας οδηγούν στην νέα εθνική ιδέα της Ολυμπιάδας και της «ενωμένης» Ευρώπης (με το αζημίωτο φυσικά). Σε κάθε εθνική εκστρατεία έτσι ή αλλιώς υπάρχουν απώλειες – παράπλευρες, όπως η μόδα των λέξεων επιβάλλει να λέγονται. Τέλος πάντων ας μη γινόμαστε υπερβολικοί. Ακόμη λέγονται εργατικά ατυχήματα. Άλλωστε ας συμπονέσουμε και τα Μέσα. Κατ' αρχήν είναι ειδήσεις που δεν πουλάνε. Επιπλέον γιατί να μολύνουν με επικίνδυνες σκέψεις για τις πραγματικές συνθήκες ζωής και εργασίας των ντόπιων και κυρίως των ξένων εργατών και να λερώσουν την εικόνα που μας πουλάνε για την «Ελλάδα του μέλλοντος»; Έπειτα πώς να προλάβουν να καλύψουν 25000 ατυχήματα (επίσημα καταγεγραμμένα-υπολογίζεται ότι καταγράφονται τα 37 στα 100 ατυχήματα) το χρόνο στην Ελλάδα. Τέτοια μεγέθη σε συνηθίζουν κάπως. Όπως κάθε μέρα πάνε και αγοράζουν ψωμί, έτσι κάθε μέρα όλο και κάποιος προλετάριος θα χάσει την ικανότητα να βγάλει ψωμί. Θεωρείται ένα φυσικό γεγονός.

Εσύ το θεωρείς φυσικό;

Εσύ πιστεύεις ότι εσύ ή οι συνάδελφοί σου είναι «παράπλευρες απώλειες» της αναζήτησης κέρδους;

Το μόνο μας όπλο απέναντι στις επιδιώξεις του κέρδους, απέναντι στις αναμενόμενες δολοφονίες είναι η αλληλεγγύη μας. Όσο αδύνατοι και αν είμαστε σήμερα, γιατί η ανεργία και το κυνήγι του μεροκάματου μας κόβει τα πόδια, γιατί μας έχουν χωρίσει σε ξένους και σε ντόπιους που παρόλο που μας εκμεταλλεύονται και μας σκοτώνουν και τους δύο, μας οδηγούν να αισθανόμαστε μίσος και φόβο ο ένας για τον άλλο, γιατί μας έχουν χωρίσει σε «χαμηλόμισθους» και «υψηλόμισθους», γιατί..., γιατί..., γιατί...,

η **εργατική αλληλεγγύη** μας και η **συλλογική αντίστασή** μας στις επιδιώξεις των κεφαλαιοκρατών παραμένει ο **μόνος μας δρόμος** που πρέπει να οικοδομήσουμε και να διαβούμε, για μια πιο ανθρώπινη ζωή ώσπου να γράψουμε στις σημαίες μας «τελείωσε η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο».

Προλετάριοι Δυτικών Συνοικιών

Για τα Εργατικά Συμβούλια